Ч. 120 Пятниця 30 мая (11 червня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

До характеристики теперішних наших напрямів політичних.

В черновецкій „Буковинї", в статї „На сторожі (Замітки на часї)", написаній з дуже бистрим поглядом на наші відносини знаходимо слїдуючий причинок до характеристики теперішних наших напрямів політичних:

„Видить ся менї, що теперішне житє австрийскої Руси дає достаточну причину до таких думок:

„Хотїти наше житє схарактеризувати докладно, віднайти всї стремленя, їх жерела і цїли, — незвичайно трудно, майже не можливо. Але можна, обнявши поглядом цїле наше теперішне житє, добачити в нїм більші, верхні течії, вири і спокійні плеса, так як на водах. От ми і бачимо, що духове наше житє розходить ся чимраз більше в двох противних собі напрямках: один напрямок — се зростаючий клерикалїзм разом зі всїми своїми консервативними прикметами; а другий напрямок — замітний особливо у молодїжи — то не менше зростаючий радикалїзм зі всїми своїми поступовими прикметами і ідеалами.

„Між двома скрайними напрямками пливуть два каламутні потоки, один — народовців з „Дїлом" і Романчуком на чолї, а другий москвофілів (старорусинів) з „Галичанином" на чолї. Ті два потоки остатними часами старають ся попасти в одно русло, виступити з берегів і залити землю руску.

„Перші два напрямки добивають ся голосу на Руси; другі два мають уже свою публику з давних часів. Але в справі духового житя у людий, що попали в ті другі два каламутні потоки, трудно добачити виразні змагання до поступу; з їх учеників не можна зміркувати, чи се елементи поступові на Руси чи консервативні; симпатиї їх хилять ся все то в бік клерикальний, то в бік радикальний (уживаю тих популярних у нас слів на означене зацофаня і поступу). Раз годять ся на поступки поривистої молодїжи, а раз знову дораджують їй розвагу дряхлих старців. Тремтять однаково перед недалекою будучиною, що може позбавити їх дотеперішного впливу, а проте молодїжию не займають ся, зрозуміти еї не старають ся; що найбільше зливають молоді горячі голови застоялою, нечистою водою. Всю свою роботу опирають на публицї, котру або самі або їх попередники виховали на громаду, спосібну потроха слухати команди з гори, спосібну одушевити ся навіть деякими акциями політичними, але не спосібну до зрозуміня і підпори всїх инших численних проявів культурного житя і не спосібну взагалї думати. Журби у них про дальшу будучність мало; всяка їх робота обчислена до найблизших виборів; найблизша акция політична заступає їм все, як одно дерево ліс.

„Хиба лиш у москвофілів в такій роботї можна добачити ще й дальшу цїль, яку они старанно скривають, а то: здержане за всяку цїну самостійного культурного розвою народу і зближене єго до російского. Нехай *Дїло* повторяє і сто разів, що теперішні москвофіли більше вирозумілі, не такі, як давнїйші, то проте оно не закриє перед очима незаслїпленних людий се очевидне, безлїч разів доказане змагане москвофілів.

„Спілка, яку зложили тепер пп. Романчук з Дїдицким, се обяв хоробливий і він сьвідчить о безсильности обох сих мужів разом з їх партиями, о затемненю ідеальних бажань їх партий, о безпринципности, хоч оба їздять на принципах і проголошують принципіяльні проґрами. Намірене спільне сьвятковане ними ювілею відродженя Руси — се кульмінацийна точка скацапілости народовців, а поставившись на становище москвофільске — се трусливе, утилїтарне закриванє своїх ідеалів дешевими гаслами про якусь загальну, неможливу згоду. Одна і друга партия поступають в тім взглядї нещиро, з затаєними думками. Коли-ж они між собою уложили ужити ювілеїв до демонстрациї на зверх, з закраскою політичною, а не з цїлию піднести духа свого народу, то і в таким випадку обі парті партиї поступають нещиро, бо сподївають ся з демонстрациї иншого успіху для себе, для своїх партий. Нещирість, закриванє своїх ідеалів провізоричними темними гаслами, ідолопоклоньство перед безпринципним п. Романчуком (і Дїдицким), зарозуміле ставленє себе і своєї вузкоглядности за ареопаґ Руси — отсе характеристика теперішних народовців і москвофілів.

„Відповідь „Дїла" молодїжи і зовсїм в тім самім дусї написана відповідь в 117 числї „Галичанина" — се нїчо иньше, лише гашенє духа молодїжи. Ролї гасителїв духа народного приняли ся спільно два природні колишні вороги, котрих стягнув до купи півкацап а півнародовець п. Романчук. Гасять духа молодечого ті, що вічно нарікають на пвьших гасителїв духа. Одні покликують ся на більший розум Романчука, Нагірного і Костя Левіцкого, що дають їм „лїпшу поруку" за безпечність народних ідеалів, як дає молодїж; другі покликують ся на Дїдицкого, Гушалевича і пок. Наумовича, що москвофілам давали і дають „лїпшу поруку" за неомильність їх змагань. — знов нїж молодїж н а ш а, а не москвофільска.

Руска пасха — а француский ксьондз.

Образок з житя еміґрантів.

Написав Нестор Дмитрів.

— Марино!

— Га?

— А чи будем сего року їсти пасху?

— А хоробу тяжку зїсь, як ти ся так захтїло тої Канади — відпалила гнївна жінка і відвернула ся від свого ворога-чоловіка, що віз еї десь на конець сьвіта, де не так, як в людий — ба навіть день в ночи, а ніч в день. Поякомусь так перевернули — от як не в людий — звичайно в Канадї.

Жінка хропіла зі злости. Щоб хоть був Степан за пасху не згадував — а то так щипнув за серце, як той комар канадийский. Двоє малих дїтий бавило ся спокійно в ваґонї, тай їм здає ся анї думки не було про пасху — они тримали в руках хліб білїйший від пасхи дома, їм що все одно — але не все одно Степанови. Бідачиско замовк, як жінка єму так грубо відпалила і цїлий потонув у гадках, у споминах про минувшість.

Єму пригадали ся дитинні лїта перед Великоднем; він памятає добре, як викрадав родзинки з пасхи, а раз таки пірвав ковбасу в великодну суботу і за стодолою стрїцив. Не витримав до сьвяченої. Як нинї, пригадує собі, що як був уже парубчаком і йшов на Страсти, то пробив собі чоло до пліт; не видїв, бідака, нїчого — курича слїпота з посту вчіпила ся. Або то він тїлько сам ту курячу слїпоту мав? Всї еї мали — цїле село, тілько сьвященик ще якотако вийїв тай пан професор, і то не дуже, а вже реєнтий, най з Богом спочиває, не бачив і сьвічки в церкві. Люди, бувало чудують ся, як то він сьпіває з курячою слїпотою, а він вам всьо з памяти і глас і кондак і гармолой і всьо, ну всьо — та хто там вже знає; як там то всьо в тих грубих книжках називає. Постив небіщик — дай му Боже царство небеснє! — твердо постив. Бувало їде через село, тай так вже ослабне з того посту, що аж заточує ся — не годен на ногах устояти. Єго вороги казали, що небіщик тогди з корчми вертав, але то неправда — він так з посту заточував ся. А бувало на Великдень, Боже! що то за радість! Цїлу ніч з суботи на недїлю палять чужі ворота, колесницї, ступи — де-що попало. Хлопцї реготуть ся, а господарі кленуть, грішать, аж страшно слухати. Та на щож їм так грішити, коли вже така установа, щоби перед Великоднем ворота красти.

Задумав ся Степан, закурив люльку, глянув з під ока на жінку — немов би хотїв сказати: „А памятаєш, Марино, як я старшим братом був, га?" Бояв ся, неборак, відозвати ся, бо була би его почествувала якимпоганим словом. А так, Степан був старшим братом, о тім знають навіть люди з другого села. Бувало на Великодні сьвята він сам власними руками вбирає еґомосця в білий фелон, всї сьвічки сьвітить, огню зробив повну кадильницю — а як читають евангелїє на 12 пунтів, то Степан за кождим пунтом дзелень, дзелень, а там на дзвіницї дзвони бють, бють! Боже, чи дочекаю ся я того в Канадї!

Пошкробав ся бідний Степан в голову — хотїв відозвати ся до жінки, але таки дав спокій. А та пасха сьвячена, а та радість! Таж він свою пасху ставив на самім краю — звичайно старший брат. А еґомосць уже знали, котра его пасха, тай хляп сьвяченою водою — нїби кажуть: „То тобі Степане, за то, що вірно служиш церкви і Богови сьвятому". Ей Боже, Боже, а як то буде? — таки на голос крикнув Степан.

— А тобі що таке приснило ся? — крикнула жінка.

— Марино!

— Га?

— Та може-бисьмо таки спекли паску.

— Та де спечеш? ту в ваґонї?

— Гм. — дурна. Та во, завтра зїйдемо в Ґальґарах до імміґранту, тай там можна спечи.

Задумала ся Марина, видно і еї хотїло ся сьвяченої пасхи — а по хвили гримнула: „Та що, що спечеш, а ксьондза де возьмеш, га?" Замовкли обоє, таж у тім власне була цїла штука. Степан стратив уже цїлу надію на сьвячену пасху. Чіхрає ся в голову, думає, гадає, та годї що придумати.

Москвофільска молодїж, що жие більше під обухом своїх старших провідників, ніж наша, на їх поступки не має що сказати; а народовска молодїж отсе перший раз найшла ся в тім „приємнім“ положеню, що за оборону народовских ідеалів дістала від народовців комплїмент, що робить тим „найбільшу прислугу“ ворогам.

„Як бачимо з того, маємо тепер на Руси з одної сторони явно виконуване поневіряне народовских принципів так своїми людьми, як і тими, що до тих принципів нїколи не мали серця. А з другої сторони що найменше інтересним обявом треба назвати се, що инші два скрайні напрями в житю нашого народу, а то клерикально урядово-консервативний і радикально-поступовий, приняли ся згідно берегти народовских ідеалів. Як при виборах, так і в теперішній перед'ювілейній суперечції і т. зв. правительственники і радикали виступили в оборонї народовских принципів так згідно і рішучо, що то людий з таборів Романчука і Дідицкого і чудує і наводить не всїлякі безпідставні здогади, котрими нераз і кривдять людий, як н. пр. Франка.

„Що-ж се за обяв, що два скрайні напрями на Руси зійшли ся при оборонї народних ідеалів? Обяв се зовсїм природний і нїчим не чудний, бо де йде о чисто-национальну засаду, там поміж клерикалами-урядовцями і рационалїстами-радикалами суперечки бути не може; она не потрібна. Згідне поступоване їх в оборонї народних ідеалів сьвідчить лише о тім, що їм народний прапор дорожший, ніж тим, що взивали своїх людий „держати народний прапор високо“. Тут не на місци всїлякі кривдячі здогади: национальна ідея злучила полїтичних противників, так як особисті рахунки Романчука і Дідицкого злучили їх партиї у дивоглядну спілку для гашеня народного духа.

*

„Чому та спілка гасителїв духа приняла ся тепер усовіщувати молодїж? Чим та молодїж тепер гірша, як колишня? Чим она прогрішила ся?

„Від заснованя радикальної партиї, т. є. від часу, як молодїж стала жвавійше інтересувати ся народними справами, она перейшла разом зі старшими цїлу школу полїтичну; перебула нову еру, всї досьвіди новоеристів, радикалів і опозицийників; в мінятурі устроювала собі якийсь час полїтичні акциї подібні до тих, що їх устроювали старші; вела полїтику по своїх товариствах, розбивала їх, висилала протести і обуреня послам, писала статї — одним словом полїтикувала. Але від кількох лїт змінила ся; ми бачимо у неї замітний зворот в бік не той, якого би собі бажали Романчуки і Дідицкі. Коли тї все ще уважають полїтику свого кружка за вісь Руси, то молодїж відчахнула ся від хвилевих експериментів полїтичних, а стала тим, чим молодїж є всюди, стала сторожем народних ідеалів. І коли тепер симпатизувала з поступком радикалів, що до виборів не хотїли лучити ся з москвофілами, коли відзивала ся в справі угорских Русинів і т. д., то виступ єї мав завсїгди підклад глубоко-национальний, а не хвилевий, полїтичний. Теперішний виступ єї в справі ювілеїв має ту саму цїху. Не знати в нїм охоти до хвилевих непевних ефектів полїтичних, а знати справдї зрілість і ширший погляд, як у старших.

„Коли ж тепер приходить ся слухати нарікань народовцїв на молодїж, то справдї оно не лише чудно, але і сумно. „Ви тїшите ся може — каже „Дїло“ до молодїжи — що своєю відмовою наробили певного шуму, бо вам ходило мабуть найбільше о розголос (sic!). А не бачите, або не хочете зрозуміти, яку ви прислугу робите всяким нечистим силам і противникам Руси....“ — „Своимъ протестомъ — каже „Галичанин“ — доказали молодыи радикалы, що не понимають (!) даже значенія юбилея, имѣющого праздноватись въ память возрожденія гал. Руси и устраненія панщины.... но безъ васъ (без молодїжи) и так обойдется!...“

„Так! так! чесною обороною национального прапора молодїж „прислужила ся нечистим силам і противникам Руси, она нїчого не розуміє, але без неї не обійде ся“. І се говорить ся в такім зарозумілім тонї, як би Романчуки і Дідицкі зробили контракт з Господом Богом, що ще проживуть по 50 лїт і єретичної молодїжи на своє місце не допустять. При ювілею без молодїжи може обійти ся, але вже за кілька лїт не обійдемо ся без неї в суспільнім житю. І коли ми вже тепер в горячій і чесній оборонї народних ідеалів станемо єї зливати зимною водою з каламутних потоків, то очивидно не осягнемо тим нїчого иншого, лише на 20-те століте для Руси виховаємо собі безпринципних, вузкоглядних „рутенцїв“, яких мали і в 19-ім столїтю. З гарним засобом молодих сил стрітимо ми тодї двайцяте століте!...

Spectator.

Новинки.

Львів дня 10-го червня 1897.

— **Нова стация телеґрафу** буде отворена з днем 16-го с. м. в Олїєві, золочівского повіта, при тамошнім ц. к. урядї почтовім, з обмеженою службою денною.

— **Читальня „Просьвіти“ в Кутах** устроює на фонд будови власного дому в храмовий день Пресьв. Трійцї дня 14-го н. ст. червня с. р. в сали Стетнера при участи мішаного хору селян з Балинець вечерницї в память XXXVI-их „роковин смерти Тараса Шевченка“ з слїдуючою проґрамою: 1) Вступне слово. 2) „Завіщанє“, слова Т. Шевченка, басове сольо в супроводї двох хорів, музика Вербицкого. 3) „Огнї горять“, слова Т. Шевченка, квартет, музика Ісидора Воробкевича. 4) Деклямация: „Під нинїшну хвилю“ К. Устияновича. 5) „Верховино сьвітку ти наш“, музика М. Лисенка, і „На беріжку у ставка“ пісьня народна. 6) Вязанка з народних пісень, музика Д. Січиньского. 7) Деклямация: „Посланіє“ Тараса Шевченка. 8) „Вечерницї“, слова і музика П. Ніщиньского. — Цїни місць: три перші ряди крісел по 1 зр., дальші по 70 кр., послїдні по 50 кр., місце стояче 25 кр. Білєтів дістати можна в торговли Вп. Айталя Грегоровича а вечером при касї. — Початок точно о годинї 8-ій вечером.

— **Виділ товариства Руских женщин в Станиславові** подає сим до відомости, що загальні збори сего товариства відбудуть ся в день концерту в память Т. Шевченка, т. є. в середу 16-го н. ст. червня. Збори відбудуть ся в компатах „Клюбу руского“ о годинї 11-ій перед полуднем.

— **Прогульку до Лисинич** (огорода Ґрунда) уряджують в понедїлок Зелених сьвят товариства „Руска Бесїда“, „Клюб Русинок“, „Львівский Боян“ і „Академична Громада“ при участи музики войскової. Кромі забав і танцїв відсьпіває мішаний хор „Львівского Бояна“ кілька народних пісень. — Початок о годинї 5-ій пополудни. Вступ до огороду 20 кр. від особи. Чистий дохід призначений

Приїхали вони вже до Ґальґарів, зайшли до імміґранту, дивлять ся, а наші люди паски печуть. Степан до жінки, вхопив гроші, купив муки, мяса, масла, сира і других потрібних і непотрібних річий, тай уже пече жінка пасху, а Степан тілько ходить і руки затирає.

— Головко-ж ти моя бідна, каже один чоловік, якже-ж то розмовити ся з тим ксьондзом?

— Як то, як розмовити ся? — каже Степан, — або по руски що?

— Говоріть собі здорові, та де-ж французкий ксьондз знає по руски!

— То як то, — каже Степан, — то-ж ту руского ксьондза нема? Та як-жеж французкий ксьондз буде сьвятив пасху, чи-ж він такої віри як ми?

— Та хто єго знає, чи такої, може троха не такої, але крест сьвятий є в косцьолї і образи, то може то не гріх, як такий пасху посьвятить.

— А видите в містї, в косцьолї, хоть троха не така віра, як наша, а наші еґомосць все на відпуст їздили там сповідати, та як би гріх був, то вже єґомосць не пішли би, не бійте ся.

Рада в раду, пішли наших двох людий, між пими і Степан, бо був старшим братом, в депутациї до французкого ксьондза. По дорозї сперечали ся, чи вміє він по руски, чи нї, але прийшли до того висновку, що така учена голова, як ксьондз, мусить уміти по руски. Задзвонили — виходить ксьондз в довгій рясї, оперезаний чорним поясом, а за поясом великий металевий крест. Поцїлували они перше крест, відтак товсту руку ксьондза тай кажуть.

— Просимо отца духовного, чи би нам пасхи не посьвятили, бо в нас завтра Великдень, а ми не жадні погане, щоб їли несьвячену пасху.

Француз витріщив очи, слухає так уважно, трохи бубонки в ухах не потріскають, але таки нїчого не второпає. Говорить до людий по французки, по анґлїйски, по нїмецки — они очивидно нїчого не розуміють. Нещаслива година, що ту робити? Ксьондз крутить ся — люди чіхрають ся в потилицю — чиста роспука!... Але наш Степан не дурно услугував при єґомосцеви — взяв ся на способи. Поцїлував ксьондза в руку, щоби не гнївав ся тай каже — нї не каже, тілько пальцем киває і кличе ксондза за собою. Ксьондз бере капелюх — всї виходять і ідуть до імміґрацийного дому. Жінки тимчасом накрили стіл, поклали паски, яйця, масло, мясо і прочі сніди, повбирали ся чистенько і чекають. Входить ксьондз, а жінки підбігли і поцїлували єґомосця в обі руки, Француз став коло стола тай дивить ся — думає собі, що властиво ті люди від него хочуть? Степан просить, показує на міґи, дивить ся то на пасху то на ксьондза — а ксьондз стоїть, як вкопаний і нїчогісенько не второпає. Намучили ся так з пів години і вже всїм приходило до плачу, але ксьондз остаточно зрозумів. Думає собі Француз: „Ага! добрі люди, певно християне, справляють нинї пікнїк тай мене хотять погостити — не треба гордити даром божим“. Взяв Француз кілька яєць в кишеню і посягнув за малою пасхою — а Степан хап за своє мясо і кричить: „Хапайте люди, бо він всьо вам забере!“ Люди, кинули ся, кождий за свою пасху — вчинив ся крик, баби почали сперечати ся, що то моє, а та кричить — і то моє. Француз переляканий кричить: that] is all right, але нїчо не помагає. Степан пошкробав ся ще раз в потилицю, нїби каже: „Нема то таки, як наші єґомосць сьвятили пасху!...

Calgary, 8 мая 1897 р.

Із „Свободи“.

---

35)

ГОРБАТИЙ.

(З польского — повість Йосифа Корженьовского).

(Дальше).

Та незвичайна веселість Марияна, той їдкий настрій або знов піднесене єго духа дивували єго приятелів. Они знали, що мусить бути якась причина тих немов горячкових появ і чим раз більше непокоїли ся. Однако нї Уршуля, нї Гнатко не сьміли єго питати, що єму стало ся і цїлком не догадували ся, що Мариян дожидає розвязки своєї житевої загадки, з котрою і цїла їх будучність була так тїсно звязана.

Аж в першій половинї грудня одержала Уршуля лист з адресою: „До рук власних панни Уршулї Нарбутівної“. Здивована і якимсь тайним неспокоєм діткнена, пішла до другої комнати і отворила дрожачою рукою ту спору пачку. Був там лист Нарбута і лист Марияна до вітця, що єго дїдуньо пересилав їй в оригіналї. Лист старого Литовця так звучав:

„Моя найдорожша дитино! Видко, що провидїнє так править кроками чоловіка, що коли обдумає що для єго добра і спасенїя, того тяжко єму оминути, хоч то може й не годити ся з єго коротковидним розумом і противити ся єго волї, обманеній земскими принадами. З дальших моїх слів і з прилученого тут листу порозумієш, чому я то пишу і чому гадаю, що ледве чи я не помилив ся, противлячись в души тому, що тобі може призначено і що може до твого дальшого щастя і до укріпленя твоєї долї на земли було потрібне. Отже дізнай ся моя дорога Уршулько, що вже тодї, коли я тебе вивіз з мого дому, побачив я, що той благородний чоловік, котрого гарну душу окрила природа таким бридким тїлом,

на товариство „Руслан“. З огляду на цїль прогульки треба сподївати ся, що не бракне нїкого з Русинів львівских і з близьких місцевостий. Осібних запросин не висилає ся нїкому, а також не буде нїяких оповіщень плякатових.

— **Нові почтові марки** увійдуть в житє разом з обовязковим впровадженем коронової валюти з днем 1 січня 1898 р. Цїна їх буде унормована після нової валюти. Введені будуть марки по 1, 2, 3 і 5 сотиків. Сама краска марок і вінета лишать ся ті самі; різниця буде в зубкованю або в вінетовім рисунку поодиноких сортів. Єсть також провкт, щоби за примїром Нїмеччини, де карта кореспонденцийна коштує 5 феників, піднести і у нас еї цїну на 5 сотиків. Австрия потребує річно 160 мілїонів карт, отже піднесенє цїни о 1 сотик на штуцї принесло би скарбови 80.000 річного доходу.

— **Площа сьв. Юра у Львові** буде перемінена — як звістно — в огород спацеровий. Отже відповідні роботи вже почали ся. Серединою площі буде переходити 9 метрів широка дорога для руху возового, а цїла площа буде обсаджена деревами і корчами.

— **Страйк поліцаїв** вибух був в Новім Санчи. Причиною страйку було розпорядженє магістрату, приказуюче поліцаям — носити воду інспекторови поліциї. Маґістрат не могучи предприняти строгих мір против страйкуючих, мусїв переговорювати з ними. Приказ ношеня води зніс і страйк скінчив ся.

— **Огні.** Дня 29-го мая згорів фільварок Валявці під Сокалем, власність ґр. В. Дідушицкого, а в посесиї у жида, котрий потерпів більшу шкоду. В огни погибло семеро коний і згоріли всї прилади господарскі. До зменшеня огню причинила ся сїльска огнева сторожа з Конотопів; она переправилась човном через Буг.

— **З Підгаєць** доносять: Наші міщани, члени товариства ремісників „Поміч“ в Підгайцях, наміряють відограти в Бережанах в сали маґістрату дня 17 н. ст. червня театральне представленє. Виставлений буде образ з житя народу в трех актах „Правда все горою“ Романа Сурмача, з музикою о. І. Кишакевича. Дохід призначений на будову власного дому товариства. Двократна удачна вистава того образу в Підгайцях позваляє надїяти ся, що бережаньска і охрестна публика охотно поспішить подивляти гру наших міщан-аматорів, котрі в Підгайцях з'єднали собі згаданими виставами загальне признане.

— **І Хінцї вже страйкують!** В пристани Шангаю в Хінах вибух між портовими робітниками страйк. Робітники, що на великих тачках вивозять ладунок з кораблїв і розвозять по магазинах, зажадали підвисшеня платнї. Хлїбодавцї англїйско-американьскі компанїсти не згодили ся на се. Тоди Хінцї кинули роботу і товпами потягнули з колами і камінями в сторону европейскої части міста. Хоч не приготовані, відбили Европейцї і Американцї перший напад. З обох сторін пали трупи. Заалярмовано кораблї, що стояли в пристани. Американьскі, англїйскі і росийскі моряки висїли на беріг і стерегли консулятів і магазинів. Але вже по двох днях підвисшила компанїя плату страйкуючим і настав спокій. Хінцї далї возять тачками товари, а моряки всїли знов на кораблї.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 11** з дня 5 червня містить: Відчит В. Преєра на третім міжнароднім конґресї психольоґічнім п. т. „Душа дитини“; — продовженє оповіданя о пригодах Нансена; — справа рускої женьскої школи у Львові; — статю „Город сїльского учителя“; — всячину, постанови властий шкільних, конкурси і відозву дра Пачовского в справі польско-руского словаря.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци маю с. р. 4289 важних поліс на 2,409.386 зр. обезпеченої вартости в премією 21.146 зр. 18 кр., було отже разом від сїчня до кінця мая с. р. 16.774 важних поліс вартости 10,034,068 зр. обезпеченої вартости з премією 82.942 зр. 87 кр. В попереднім (IV) роцї було в тих самих 5 місяцях 13.509 важних поліс на 8,286.436 зр. обезп. вартости з премією 68.753 зр. 35 кр., оказує ся сего року в 5 місяцях о 3.265 обезпечень в сумі 1,747.632 зр. і 14.189 зр. 52 кр. премії більше.

Шкід було в маю с. р. 55 случаїв, межи тими більші пожари в Глещаві, повіта теребовельского (18 членів) в Палоничній, пов. каменецкого (9 членів), прото разом з попередними було до кінця мая с. р. 131 шкід, з котрих 126 уже виплачено, 4 відшкодованя (в сумі 767 зр. 60 кр.) нараз з причини доходжень судових здержано, а 1 шкода (з 30/5 с. р.) в лїквідациї.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить на власний рахунок 16.225 зр. 02 кр. в. а.

Фонд резервовий разом з квотою приділеною Загальними Зборами з надвижки року попередного, підніс ся на суму 61.378 зр. 49 кр.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою за місяць май 1897

I. Стан довжний:

1. Удїли членів . . .		29.113 кор.	24 сот.
2. Фонд резервовий . .		1.588 „	94 „
3. Льокациї рахунку біжучого		5.200 „	— „
4. Вкладки:			
а) стан на початку місяця мая	169.480·57		
б) вложено в маю . .	17.326·88		
в) винято в маю . . .	4.430·79		
позістає з кінцем маю .		182.376 „	66 „
5. Сальдо проц. (побраних) .		9.464 „	61 „
6. Специяльна резерва зисків і страт . . .		229 „	59 „
сума		227.973 „	04 „

II. Стан чинний:

1. Позички удїлені:			
а) стан на початку місяця . .	206.695·33		
б) удїлено в маю . .	19.380 —		
в) сплачено в маю . .	4.349·20		
стан з кінцем мая .		221.726 кор.	13 сот.
2. Готївка в касї з днем 31/5		3.770 „	15 „
3. Льокациї:			
а) в Щадници почтовій (оборот чековий) . .		1.221 „	02 „
б) в цїнних паперах		1.000 „	— „
4. Сальдо коштів адмінїстрац.		255 „	74 „
сума		227.973 „	04 „

Членів прибуло 45, убуло 0, отже разом з кінцем мая 1897 членів було 745, з декльярованими удїлами 785 в сумі 39.250 кор.

З припавших до заплати рат позичкових залягало з кінцем мая с. р. 46 рат в сумі 2598 кор. 68 сот., а продовжено за згодою Дирекциї речинець заплати 26 рат в сумі 1479 кор. 78 сот.

Стопа процентова від вкладок 5 прц.; процент від позичок удїлюваних 7 прц.

Львів, 7 червня 1897.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Атини 10 червня. Меляс заперечує, мов би то він був президентом Етнїке Гетайрнї. Установлено комісию з трох членів, котра має розслїдити рахунки тої Гетайрнї.

Атини 10 червня. Правительство грецке звернуло увагу держав на то, що Туреччина концентрує що раз більше войска в Тесалиї і запротестувало против заказу плавби в амбракійскім заливі.

Атини 10 червня. Розійшла ся чутка, що границя межи Туреччиною а Грециєю має бути в той спосіб управильнена, що Туреччина забере дотеперішну посїлість грецку аж по лївий беріг ріки Пенейос. Праса грецка протестує против того.

Софія 10 червня. Велику сензацию викликало тут арештованє капітана Бойчева, ад'ютанта князя, котрий при помочи префекта поліциї в Филипополи Новелича і одного жандарма убив свою коханку Анну Сімон, родом з Угорщини. Бойчев випирає ся вини, але его спільники, що дївчину (котра в цьвітни приїхала була до Филипополя і там десь нераз щезала) насамперед захльороформували, а відтак убили і кинули до ріки признали ся.

За редакцию відповідає: Адам Кошикевецкий.

віддав тобі своє серце і полюбив такою любовію, що могла тоді і мій і твій спокій заколотити а не дати тобі того щастя, якого я для тебе бажав і бажаю. То була головна причина, для якої позбавивсь я твого виду і немов укрив тебе в далекім і незнанім закутку. Я хотів, аби ти не добачила его любви, аби він о тобі забув. Бог видко инакше хотів, коли вас знов зблизив, коли его серця не остудило анї віддалене, анї не змінив час, коли як бачиш з его листу, всї его надії на будучність зависять від тебе і лише ти одна можеш стати потїхою і окрасою чоловіка, котрий заслугує на всьо добре на земли. Однако з тих моїх слів не висновуй, моя одинока дитино, немов би я тобі що небудь радив і накидував в справі мою гадку або волю. Іде тут о тебе, о твої будучі лїта, котрих дасть Бог буде богато, о то несчисленне число годин, з котрих лїта мають складатись, а з котрих нї одної не хотів би я бачити затроєною моєю радою, або заколоченої тим спомином, що ти послухала мене, а не себе. Я знаю, як его шануєш, яку сердечну приязнь маєш для него. Але розваж добре, чи ті чувства, які прихиляють твоє серце до него, суть такі, яких чоловік має право жадати від жінки, які Бог приписав мужчинї і женщинї, котрих так тїсно сполучив і поставив побіч себе на всї години і мінути житя. Підиж моя дитино до церкви, кинь ся на колїна перед престолом Пречистої Діви і проси тої заступницї, аби подала тобі на тій дорозї свою помічну руку, аби осьвітила промінем своєї безконечної любови твоє серце і охоронила тебе від хибного рішеня. На всякий спосіб, що небудь постановиш, напиши менї зараз, щоби я міг успокоїти того доброго вітця, котрий рад би свому синови прихилити неба. Він благав мене в імя всїх тих мук і терпінь які перебув, аби я не противив ся, абим тебе наклонив віддати серце і руку тій его дитинї, котру любить над всьо і котрої щастєм хоче осолодити послїдні днї свого житя! Що я не противлю ся, то міркуєш з моїх слів, але щоби я тебе намавляв, радив, або що небудь приказував, від того нехай мене Бог хоронить. Всьо полишаю твоїй воли і твому постановленю, які подасть тобі зріла розвага і сердечна молитва. Доси не відповів я нїчого тому бідному вітцеви. Відповім ему тоді, коли одержу твій лист, а відпоім то, що менї напишеш. А тепер цїлую тебе, моя дорога дитино і благословлю та прошу Господа і нашу заступницю, милосердну Матір Божу, щоби навели твоє серце на добру дорогу, щоби ти нїколи не пожалувала постанови, яку тепер зробиш і того слова, яке менї перешлеш, бо памятай, що оно має бути рішуче і невідкличне“.

Уршуля перечитавши ті слова, оперла чоло на долонях і так довго сидїла заглублена в гадках і немов заглядаючи в свою душу. По хвили стали падати сльози на лежачий перед нею папір і принесли еї стисненому серцю полекшу. Она встала, перейшла кілька разів по комнатї і потрясаючи головою, немов би хотїла відогнати від себе образ, що тиснув ся перед еї очи і не дозваляв нїчого думати, обтерла очи і сїла на давнім місци та почала читати лист Мариняна. На еї краснім лици малював ся жаль і милосердиє над бідним чоловіком, що так добре чув своє положенє, котрого серце аж тепер добре зрозуміла. То читанє часто собі перервала, підпираючи голову долонию і розважуючи ті слова, що очевидячки малювали тяжку борбу душевну. Конець листу відчитала кілька разів, вдивлюючись в то місце, котрого глубоке значінє постепенно немов розвивало ся перед еї очима. Колиж остаточно скінчила, положила его на столї, встала, потім знов розвинула лист дідуня, ще раз его перечитала, сховала оба листи за пазуху і одївшись скоро, вийшла. (Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.